



Malý průvodce batůžkáře – II. díl

„...aneb Povídaní převážně o člověku“



Prosím, vězte, že batůžkaření pro mne není životní styl, je pouze jedním z přístupů k cestě. Je to druh cestování, které preferuji, ale doma spím v peřinách, mileráda se oblékám do sukní a trochu požitkaření miluji! Proč je mi potom proměna za vandráka tolik blízká? Batůžkaření má svoje kouzlo. Snad pro tu jednoduchost bytí – hlídat si v jednom momentě jen ty svoje dva svršky a nic víc, netížit se žádným závazkem na příští den, ani tím, kde složím hlavu. Je nesmírně osvobozující vnímat, alespoň nějaký čas, pouze přítomnost. Jen tento okamžik. A vnímat ho „vším“ a „bez ničeho“. Teď a tady, já a mravenec v nohavici, zvonky za hlavou a staccato vrabčáků, symfonie bez fraků a namalovaných lidských tváří a rolí.

Tuhle se mi takhle v trávě poskládal „malý batůžkářský čtyřlístek“, který „po listech“ už vlastně někdo někdy napsal, ale nikdo nikdy nesložil. Rostl hezky rovně a zpříma. Neutrhl jsem jej. Nechala jsem ho růst, aby jej každý cestář mohl nalézt, až se se soumrakem skloní a položí si hlavu nejbližší k zemi.

„Čisté svědomí znamená víc než dobrá pověst.“

Friedrich Schopenhauer

„Věci nevlastníme, ony vlastní nás.“

Friedrich Schopenhauer

„Realita je pro ty, co nemají fantazii.“

Gerar Toye

„Amor foti“ – „Staň se tím, kým jsi.“

Friedrich Nietzsche

Když se zamilujete do obou zároveň

Ani bez jedné, ani bez druhé nemůžete žít! Nestydatost? Darebáctví? Ale ne. Tou „pravou“ a tou „levou“ jsou vaše dvě botičky. Batůžkář putuje každý den. Každý den se má celý přizpůsobit úplně novému okolí a přitom si zachovat tělesnou teplotu, pH hodnotu a odolnost zavařeného kompotu. Na konci cesty tak můžete lehce skončit po uši zamilovaný do prazvláštních ptákovin:

Břečkoskočky

Jednou jsem za vitrínkou nasvíceného „outdoorshopu“ viděla pohorku zcela ponořenou v akváriu. Kolem ní rybky a bublinky – střelený nápad, báječný efekt. Zrovna stál vedle mě jeden „himálajista“, tak jsme si hned rýpli: „Co tím chtěl asi básník naznačit?“ „Hm, asi že když spadneš do řeky, bota zůstane suchá...“

Dosud je však břečkotok povrchová úprava cesty, jež se vyskytuje bez výjimek všude na světě a žádná akvarijní bota jí neodolá anebo jenom



Cesta dlážděná bobky



Krém proti dešti zatím nevyalezli

zčásti. Kvalitní botky si někteří světoběžníci dokonce hýčkají tak, že je neseperují ani ze své „ložnice“! Bylo to ve Volovských vrších na Slovensku, vklouzla jsem pod tropiko a kužel světla z mé čelovky dopadl na dokonalé zátiší. Deset centimetrů od kučeravé hlavy spáče pokojně odpočívala jeho pohorka a z ní roztomile vykukovaly, nelekejte se, zubní kartáček a lžičce. Beze všech hygienických obalů. Tomu říkám vděk a úcta k milované botě!

Cestovní duchna

Říká se „spát jako dudek“ nebo „spát jako v peřině“, jenže ani dudka ani peřinu na cestě nemáte. Osobně nešetřím při balení na cesty jen na třech věcech, co zajistí jedno jediné – teplo, když se celá zeměkoule rozhodne studit. A že těchto manýrů má požehnaně! Budiž proto pochváleny: hřejivá bunda, pohory a nejteplejší spacák na trhu. Odpočinout si rovná se spát. A spát znamená, že musí někdo hřát. Buď kolega, nebo opeřeneček. Na cestách nedám dopustit na péřový spacák. Peří má drobnou nevýhodu, trochu vlhne, všude z vás padá, jak kdybyste právě vylezli z kurníku a endemičtí kolibříci z toho „kejchaj“. Ovšem zabere půlku drahocenného prostoru oproti umělému vláknu a po půlročním vypelichání dokonce třetinu! A hlavně opravdu hřeje! A já v noci ráda sním!

Základem všeho je pytlík!

Když se to vezme kolem a kolem, pytel je vlastně základem i lidského života. Na obyčejné cestě je pak pytlík základem minimálně přežití. Jedině pevný igelitový pytlík uchová vše suché. A jen suchý oděv zajistí tělu teplo. Bohužel však úměrně tomu, kolik máte věcí v batohu, dvojnásob tolik máte pytlíků a navíc jeden pytlík se zásobou dalších náhradních pytlíků, protože ještě nevyalezli na světě pytlík, který by „neprdl“. Vzhledem k tomu, že batoh je váš dům, lezete do něj poměrně často. Vzhledem k tomu, že v „domě“ je mírný nepořádek, lezete soustavně do jiných dveří – do jiných pytlíků. Skoro každý den tak od rána do večera totálně „prošustíte“ a mohou z toho vznikat různé fobie a choutky rozcupovat všechny pytlíky naráz. To nedopusťte! Děravý pytel je na pytel!



Mokrě putování

Krém proti dešti

Čítá o celých 500 gramů méně než zátěrová bunda a nahradí pytlíky! Má jedinou nevýhodu – zatím neexistuje.

Haluz na medvěda

„Myslíš, že je mně ten klacek co platný na medvěda?“

„Ale jo, vzpříčíš se mu v tlamě.“

A tak vám treková hůl, haluz či kůl bude oporou v každých nesnázích, nejen onou nezaplacitelnou podporou kloubní! I na cestě je třeba se ohánět! Dobytek je všude a kráva je nebezpečnější než tygr ussurijský. Uvaluje na stanový plášť přímou zátěž, žere tropiko a prošlapuje víko ešusu! Zkuste si smažit cibuličku na pyramidě... Sec mazel!

Talisman

Motá se pod tíhou batohu jako motovidlo, hlavně že táhne šutr pro štěstí. Cestovní talismany by měly mít povolený váhový limit, protože

nezlomná víra má v tu ránu větší efekt než zlomená záda. Lidi popovávají různé pitomosti. Zpravidla přívěšky a náramky právě z kamínků, ti lenošnější pak plyšové potvory, odporně opelichané, ale alespoň lehčí. Patřím ke druhé skupině oněch pohodlnějších soumarů a vozím plyšového ptáčka kiwíka. Proč? Aby mě stále ukazoval cestu zpět na Nový Zéland, kam se nejraději vracím. Jestli tomu věřím? Asi ne, ale žárlím na kamaráda Štěpánka, jenž mi na Zélandu představil svůj talisman snad s nejoriginálnějším příběhem. Jeho olezlý médan byl koupen v Číně, ovšem nese výrazný nápis „made in Germany“! To je v dnešní době rarita, co se z ruky nedává, ani z batůžku!

Až bych tě láskou snědl

Existuje jedno krásné a známé heslo, proč se nikdy netrápit kvůli obyčejným věcem: „Co nemám, nepotřebuji!“ Lze báječně uplatnit třeba na nanuk, hůř už na salám a vůbec nejhůř na čokoládu. Je to pravidlo



Odpočinek v polední pauze